

CRÍTICA DE MÚSICA ▷ SIMFÒNICA

La Simfònica ascendeix als cels amb l'Orfeón Donostiarra

ESTEVE BARRIOLA

L'Orquestra Simfònica del Vallès i l'Orfeón Donostiarra, dirigits per David Giménez-Carreras, divendres a La Faràndula

Mozart: L'Orfeón Donostiarra canta el Rèquiem

Orquestra Simfònica del Vallès-Orfeón Donostiarra. **David Giménez-Carreras** (director). Solistes: **Maria Gallego** (soprano), **Gemma Coma-Albert** (Mezzosoprano), **Josep Bros** (tenor) i **Stefano Palatchi** (baix)

Temporada Simfònica, Teatre La Faràndula. Divendres 3/IV/2009.

JOSEP ACHE

Al públic que divendres va omplir La Faràndula, com toca a les grans ocasions, no li van

faltar motius per convèncer d'haver assistit a un moment memorable en la història de la música a la ciutat.

Més i tot del que es podia esperar. No tan sols els magnífics empastaments de l'Orfeón Donostiarra, la solvència de la Simfònica o la brillantor del tenor Josep Bros que, entre els solistes, era el més conegut i apreciat d'entrada pel públic local.

David Giménez-Carreras, que aquesta temporada s'acomia-

da com a director titular de la Simfònica, va aconseguir un perfecte equilibri entre l'orquestra i el cor, una sonoritat amb tant d'homogeni com de ric en matisos.

En l'essència catòlica

I amb això, també, el conjunt d'orquestra, cor i solistes va arrodonir una lectura del Rèquiem de Mozart on la claredat en l'exposició va donar relleu al fonament teològic de l'obra. Posats a considerar mèrits,

la coherència amb el sentit i l'esperit de l'obra no és pas irrelevant.

El Rèquiem de Mozart, que aviat va esdevenir un model per a les misses de difunts en el ritual romà, és essencialment catòlic. En la història de la música, n'hi ha que no ho són, o no en el mateix sentit. Seria el cas del Rèquiem *Alemany*, de Brahms.

Més enllà de la espiritualització del dolor, d'un dramatis-

em de Mozart culmina en un desenllaç joïós. «Amb els teus sants per tota l'eternitat» (cum sanctis tuis in aeternum), canten la soprano i el cor en la part final, la *Communio*. Va ser, en efecte, el moment més lluminós del concert.

És la part on l'autoria de Mozart resultaria més indirecta, la que menys va treballar segons l'exhaustiva literatura que ha convertit el Rèquiem en tota una llegenda, també. Però és el sentit, el que hi preval. I, també, l'aguda reelaboració dels motius, escrits indubtablement per Mozart, exposats al Kyrie.

Altres parts del Rèquiem de Mozart podrien donar peu a certs efectismes. David Giménez-Carreras, però, no va caure en aquestes temptacions. La trompeta que el *Tuba mirum* anuncia les de l'Apocalipsi, mai no pot ser estrident, per molt que la partitura la situï en l'eix de l'orquestra i en diàleg amb els solistes.

Moments sublims

I el Déu que jutja en *Rex tremendae* és, sobretot, un Déu clement, el de la gràcia santificant. En aquesta part, precisament, l'Orfeón Donostiarra va endolir-se d'una manera literalment sublim. El *Sanctus* va ser l'altre gran moment del cor, d'una brillantor excelsa.

Entre els solistes, Josep Bros no va decebre gens. Tot el contrari. Al mateix nivell va sobresortir la soprano, Maria Gallego. Però la mezzosoprano, Gemma Coma-Albert, va ser tal vegada la més propera al sentit de l'obra. I el baix, Stefano Palatchi, molt expressiu, no tan sols va suplir la baixa de l'anunciat Aleksandr Vinogradov. David Giménez-Carreras, en acabat, somreia satisfet ■